

AM

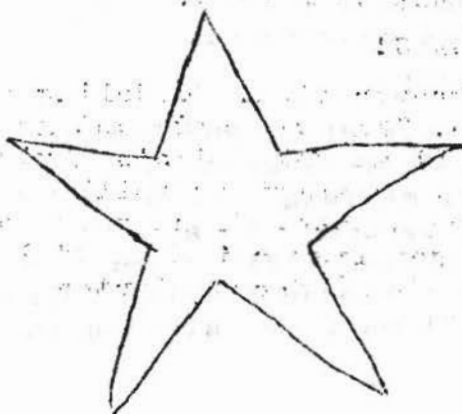

KAMP OG SEIER

August 1977

INNHOLO:

	= Leder	s. 2
Artikler :-	Opprop til alle medlemmer om 21. august	s. 3
	Oppsummering av 1. mai-arbeidet i distriktet	s. 5
	Flere må følge oppfordringa om å arrangere mini-sommerleir	s. 11
	Vær på vakt mot noen viktige farer for høyrefeil i valgarbeidet	s. 12
Debatt :-	Fra diskusjonen om valglinja	s. 13
	En undersøkelse om byråkratiet i noen avdelinger	s. 15
	Til kamp mot gamle ideer om hva hovedmotsigelsen i partiet er	s. 17

Fra du får dette nummeret av Kamp og Seier og fram til valget har partiét en ytterst hektisk tid. Rettsaka mot Wollbekk starter 17.8, 21.8 og 11.9 er dager som skal markeres, og 12.9 er det valg. Det betyr at det blir en tid med hard kamp om viktige linjer i politikken, og kamp om metoden for å løse disse sakene samtidig.

Tendensen i partiarbeidet er framgang i å løse slike saker samtidig. Men de viktigste feila er: For seint igang - så det blir mye mas, for snever mobilisering av massene, mye byråkrati og internmøter istedenfor massemobilisering, og viktige politiske motsigelser, særlig på det nasjonale spørsmålet og boykott. For å nå fram må vi derfor sette inn krefter for å løse disse motsigelsene.

BARE EN OPPGAVE ER HOVEDOPPGAVEN

RV er partiets hovedoppgave til valget. Det betyr - som Mao slår fast at de andre sakene er underordna dette. Vi skal følgelig arbeide for en blomstrende og livlig valgkamp, måle resultatet i stemmer. Det krever personlig mobilisering og kamp for å nå ut. En viktig form for "skjult boykott" er å glemme at RV er viktigst. Vi må holde helt klart at det bare kan være én hovedoppgave. Ellers roter vi oss helt vekk.

HVA MED DE ANDRE OPPGAVENE?

De andre sakene skal også løses. Den beste måten å få dette til på er etter vårt syn å knytte dem til hovedoppgaven. Ikke slik at alt gjøres i RVs regi, men at RV-arbeidet legges opp slik at det hjelper de andre oppgavene. Det må sjølsagt settes av noen kadre som jobber bare med 21.8 etc, men også hovedtyngden som jobber med RV kan støtte opp. Før 17.8 må en f.eks bruke streiken på Norsk Champignon som eksempel på de borgerlige arbeiderpartiene, eksempel på at de demokratiske lovene rommer borgerdiktaturet osv. I tida før 21.8 må en trekke fram kampen mot supermakten, Berit Ås og Martin Gunnar Knutsen osv for å vise at disse partiene er råtne, at anti-imperialister må bryte med dem. Før 11.9 må en diskutere Chile som eksempel på at den "fredelige veien til sosialismen" fører til nederlag, at Allendes linje ville ført til diktatur av Sovjet-typen etc. Alt dette er RV-oppgaver - oppgaver ut over fronten på hver dag. Og samtidig gir det grunnlag for å propagandere særs viktige sider ved RV som revolusjon og sosialisme. Altså: Holde mye vekt på RV, men søke å støtte seg på de underordna oppgavene.

SETT IGANG!

Dette krever plan. Fordeling av kadre og fordeling av krefter. Skal vi makte det må vi raskt sette arbeidet ut i livet. Vi må følge Map's anvisning om å ha én ~~hoved~~ hovedoppgave, og samtidig spille med "ti finger" for å få til de andre sakene. Vi må være på vakt mot den skjulte boykotten som ligger i å la RV ligge mens en kjører de andre sakene. Vi må farge starten på denne høsten rød!

på oppdrag for DS/AU
Svein

OPPROP TIL ALLE MEDLEMMER OM 21. AUGUST:

Kamerater.

Det er nå knappe 3 uker igjen til 21. august. Både DS's arbeid til nå - og de rapportene vi har fått inn om arbeidet i avdelingene forteller oss at situasjonen er kritisk. Det er derfor nødvendig at alle medlemmer i den tida som er igjen kaster seg ut i mobiliseringa.

Gløm ikke de politiske diskusjonene.

Det finnes, så langt vi kan se, en sterk tendens til ikke å diskutere det politiske grunnlaget for 21. august. Vi må slå fast at uten at vi sjøl er mobilisert og konsolidert politisk, og uten at vi driver en politisk mobilisering av massene vil det etter all sannsynlighet bli tilbakegang, og ikke framgang 21/8.

Derfor må vi alle sette oss inn i og studere parole-grunnlaget og oppropet.

De diskusjonene som er oppsummert til nå viser at vi spesielt vil møte motsigelser på:

- Hvorfor reise paroler mot begge supermaktene?
- Hvorfor støtte de øst-europeiske arbeidernes kamp for sosialismen?
- Hvorfor trekke inn Svalbard i parolegrunnlaget?

DS vil minne om at det er direktiv om ikke å gå inn for noen forandring av parolegrunnlaget, men DETTE skal ikke bli noe argument for ikke å diskutere det, tvert imot.

Avvis all byråkratisk tenking i mobiliseringa!

Alt for mange kamerater tror at mobilisering av massene foregår gjennom ulike komiteer og bare der. Vi oppretter en komite - og vips - så er problemet løst. All erfaring viser imidlertid at dette er feilaktig, byråkratisk tenking. Kombinert med tendenser til å delegere bort ansvaret for store og viktige oppgaver til enkeltkamerater, utgjør disse feila ei alvorlig hindring i massemobiliseringa. Sjellsagt skal vi ha en brei og slagkraftig 21. august-komite, men først når alle medlemmer av partiet og RU/NKS driver mobilisering blant sine arbeidskamerater, skolekamerater, familie og andre, først da kan det bli en virkelig bevegelse. Derfor kamerater, sitt ikke nå og vent til dere får beskjed fra fraksjonen i 21. august-komiteen om å starte jobbinga med 21/8. Start idag! Sett dere konkrete målsettinger og kast dere utpå.

RV- eller 21. august?

Endel kamerater stiller seg dette spørsmålet, og dersom vi ikke tar opp og løser dette spørsmålet vil det utvilsomt hindre oss i arbeidet. En viktig del av RV's program er kampen mot imperialismen/sosialimperialismen. Mobiliseringa til 21/8 (og til 11/9) er derfor helt sentrale i RV's valgkamp. Og stille spørsmål om enten/eller blir derfor galt. Alle kamerater som jobber med RV skal jobbe med mobilisering til 21/8, og alle kamerater som skal mobilisere til 21/8 skal jobbe for at folks støtte til det tsjekkosllovakiske og polske folket og motstand mot all imperialisme utvikler seg til støtte til RV's revolusjonære politikk.

Kamerater, la oss bruke de siste ukene til å trekke tusenvis av folk inn i diskusjon om forholda i Øst-Europa og imperialismen.

Arranger plakat-aksjoner og løpeseddelutdelinger!

Diskuter på jobben, gå på husbesøk!

FRAM FOR SLAGKRAFTIGE MARKERINGER 21. AUGUST!

FRAM FOR ET KRAFTIG HÅNDSLAG TIL FOLKA I ØST-EUROPA!

KAMP MOT DE TO SUPERMAKTENE USA OG SOVJET!

På oppdrag fra DS/ Oliver

OPPSUMMERING AV 1.MAI-ARBEIDET I DISTRIKTET

Denne oppsummeringa er skrevet av en kamerat på oppdrag fra DS/AU og etter retningslinjer som er godtatt av DS/AU. Men oppsummeringa i seg sjøl er verken diskutert eller vedtatt av DS.

Kameratene oppfordres til å studere oppsummeringa nøye, og ikke brenne inne med kritikk eller uenighet, men å sende denne til DS (lever den til styret) eller ved å sende innlegg til KOS. Oppsummeringa peker på alvorlige feil på flere områder som det blir viktig for oss å korrigere. Dette er feil som ikke bare vil slå ut i 1.mai-arbeidet til neste år, men som også vil slå ut i annen ekstern virksomhet. Vi har alt sett noen av dem i valg-arbeidet.

Denne oppsummeringa kommer seint, men den store mengden av rapporter som måtte gåes igjennom, gjorde at vi ikke klarte å få oppsummeringa ferdig til forrige rutine. Det store materialet som har kommet inn fra avdelingene, gjør også at denne oppsummeringa ikke kan få med alt. Vi må nøye oss med å trekke ut det som ser ut til å være de viktigste erfaringene, og analysere disse. Det kan derfor være viktige saker som er utelatt eller uteglemt, og dette er også en grunn til at oppsummeringa må leses med kritikk. Er det de viktigste erfaringene som er trukket ut, og trekker vi de rette konklusjonene av dem? Dette er spørsmål som kameratene må stille seg under lesinga.

*

A. SJØLVE DAGEN

Først litt om de reinte tallmessige resultatene på 1.maidagen. For hele distriktet under ett, var det en framgang i oppslutningen i FFF-togene på 5-6 %. Dette mener jeg er bra, men samtidig må vi etter min mening slå fast at det er en motsigelse mellom denne lille framgangen og det som blei slått fast på et tidlig tidspunkt av SK, nemlig at det i år var grunnlag for stor framgang i oppslutningen om FFF. Dessuten er det store ulikheter fra sted t til sted. Dersom vi bruker det samme kriteriet for framgang/tilbakegang som i den foreløpige oppsummeringa i juni-FF, viser det seg at 40% av arrangementene våre hadde framgang, 25% hadde stagnasjon, 25% hadde tilbakegang og 10% var nye arrangementer. Dette er noe bedre enn landsgjennomsnittet ifølge den samme artikkelen.

Kan vi trekke den konklusjonen at SK vurderte situasjonen alt for optimistisk da de påsto det var grunnlag for stor framgang? Jeg mener nei. For det første var det et sted som hadde stor framgang hos oss, på ikke mindre enn mellom 20 og 25 % mer enn i fjor. For det andre kan vi peke på helt klare årsaker til framgangen på dette og andre plasser, og på tilbakegangen eller stagnasjonen andre steder. Dette vil jeg komme tilbake til etterhvert nedenfor.

De store forskjellene som er fra sted til sted, gjør oppsummeringa vanskeligere. Men på den andre sida setter det oss i stand til å trekke konklusjoner om årsakene til framgangen og tilbakegangen, fordi vi kan se på forskjellen i jobbinga fra sted til sted.

Når det gjelder partiarrangementene om kvelden, er ikke bil'det så bra. Her er det med ett unntak prega av stagnasjon og til dels stor tilbakegang. Men rapportene var mangelfulle når det gjelder partifestene, så jeg kan ikke gi noen fullstendig oversikt.

Til slutt litt om DNA/SV/NKP-arrangementene. Også her er rapportene mangelfulle, særlig når det gjelder tall fra ifjor. Men vi må slå fast at disse langt fra er døde hunder som knapt klarer å stille flaggborger på 1.mai. Noen steder hadde flere i tog enn i fjor, og har også hatt tog med stor oppslutning på steder der det ikke var tog ifjor. Etter det jeg har oversikt over, hadde de sammenlagt omtrent like mange i sine tog som det gikk i FFF-togene. Dette viser at også disse partiene kan stille mange og mobilisere en del folk når de virkelig legger seg i selen i et valgår. Så de av oss som har gått og flørt av at SV og DNA skal lage tog, eller gjør det før andre viktige dager som f.eks. 11. sept., bør tørke vekk den fliren med det samme.

B. INNRETTINGA AV ARBEIDET

Innrettinga av arbeidet har de aller fleste stedene vært i overensstemmelse med direktivet fra SK: Mot arbeiderklassen, ungdommen og den progressive kvinnebevegelsen. De aller fleste stedene har dette blitt fulgt opp i praksis ved at det er oppretta grupper på disse områdene. I tillegg er det mange steder blitt organisert boliggrupper eller -komiteer. Men innrettinga og oppretting av grupper en en ting, jobbinga i dem en annen. Her er det store forskjeller. Siden avdelingene ikke har meldt fra om antall deltakere i de forskjellige seksjonene i toget, er det vanskelig å trekke sikre konklusjoner. Mange steder har avdelingene hatt store vansker med å få de faglige gruppene til å fungere, den manglende innrettinga mot arbeiderklassen i praksis er en av de store svakhetene ved jobbinga nesten alle steder. På den andre sida ser det ut til at der dette har lyktes, har det vært til dels stor framgang.

Når det gjelder kvinnegruppene er jeg på gyngende grunn, men det ser ut til at disse mange steder har vært utelukkende KF. I det hele tatt virker det som vi ennå hardtarlig grep om forholdet KF-FFF i praksis, og det er vanskelig å spore noe systematisk arbeid for å bygge videre på jobbinga fra 8.mars i FFF-arbeidet til kvinnegruppene eller KF.

Flere steder sto det en feilaktig linje i partiet i begynnelsen av 1.mai-jobbinga på at det ikke skulle opprettes egne ungdomsgrupper i boligområdene. Denne feilen blei korrigert etterhvert, men om det feilaktige synet på ungdommens særegne problemer og viktigheten av å reise kampen blant ungdomsmassene, er den korrigert? Som helhet var det noe større framgang blant ungdommen enn for FFF totalt, men forskjellen er liten. Viktigere er det at de fleste plassene var det ikke noen framgang blant ungdommen i det hele tatt, det er noen få plasser som drar opp totaltallet. Dette peker på at enten har innrettinga på ungdommen ikke blitt fulgt opp i praksis, eller på andre feil i mobiliseringa av ungdommen. Dette spørsmålet må oppsummeres grundigere i forbindelse med den neste årsplanen, der ungdomsarbeidet får en framtredende plass.

Jeg vil peke på en viktig svakhet til ved denne innrettinga: Det anti-imperialistiske arbeidet faller mellom alle stolene. Det blir ingen særskilt jobbing med dette området. Dette henger sammen med at det er uhyre få livskraftige anti-imperialistiske fronter i distriktet vårt, og er uttrykk for at vi har et altfor lavt nivå på det antiimperialistiske arbeidet.

Hovedkonklusjonen når det gjelder innrettinga er at den har blitt fulgt opp av et stort antall grupper og lokalkomiteer som har vært innretta mot arbeiderklassen, ungdommen og kvinnene. Dette er det positive. Det negative som nesten alle oppsummerer, er at innrettinga mot arbeiderklassen har vært for svak. Her er det grunn til å rope et alvorlig varsko mot et farlig høyreavvik.

C. MASSEMOBILISERINGA

På dette området er det tydelig at det er to linjer som står skarpt mot hverandre. En som fører til framgang, og en som fører til stagnasjon eller tilbakegang. Hva er det som kjennetegner disse to linjene? De skiller seg fra hverandre ved en lang rekke delspørsmål. Her er hva de fleste avdelingene oppsummerer, og som tilsammen utgjør den feilaktige linja i massemobiliseringa som står sterkt mange steder og dominerer fullstendig noen få plasser:

Mange har ikke sett på spørsmålet om metodene for massemobilisering som noe problem i det hele tatt, men jobba mekanisk etter det samme opplegget som ifjor. Dette er en byråkratisk feil, og den førte til at opprettinga av FFF mange steder blei en helt formell sak, med svært få uorganiserte og uten at det blei mobilisert i det hele tatt på forhånd. Så blir det møte etter møte med de samme folkene uten at FFF-jobbinga blir en bevegelse som trekker stadig fler og fler med. Istedenfor å gå ut og gjøre undersøkelser blant massene, blir det en isolert komite som sitter på kammerset og lager lokalparoler for folk. Istedenfor en komite som legger vekt på å aktivisere og utvikle de uorganiserte politisk, blir det en komite der jobbinga blir monopolisert i ledelsen og der uorganiserte ikke får oppgaver, og ikke får være med på

å diskutere politikk. Mange har også gjort den erfaringa at folk som de har "mobilisert", ikke kommer på møter likevel. Dette peker på at mobiliseringa er for grunn. Bare en person sier han skal komme på et møte, er vi fornøyd, uten å legge vekt på å utvikle vedkommende politisk, sette han i stand til å møte den hetsen han vil møte og til å nedkjempe den borgerlige linja hos seg sjøl. Istedenfor å mobilisere folk ut fra deres egne erfaringer og deres eget nivå, på de sakene de sjøl er opptatt av, og sette disse i sammenheng med platforma til FFF, stoler vi på deres almene politiske nivå. Følgen er at vi ikke mobiliserer dem som er mest kampvillige, men bare dem som er våre nærmeste sympatisører og som flyter på et alment politisk nivå.

Som sagt er dette summen av oppsummeringene til de fleste avdelingene. Men noen oppsummerer også den andre linja for massemobilisering: De har sett på massemobiliseringa som et problem og diskutert det konkret. De har mobilisert på lokale kampsaker, og aktivisert de uorganiserte som er trukket med i FFF-gjenger. De har lagt stor vekt på å jobbe med lokalparoler og lokale kampsaker og utvikla nye aktivister gjennom dette. De har fulgt opp disse med tilbud om sirkler og verving.

På grunnlag av rapportene kan det trekkes en ganske klar konklusjon av dette. Der høyrelinja har vært hovedsida, har det blitt stagnasjon eller tilbakegang i oppslutninga om FFF-toget. Blant de avdelingene som har jobba etter den riktige linja, er det noen som har hatt framgang. Dette viser at spørsmålet om massemobiliseringa ikke er alt, det er også andre saker (som jeg kommer til) som er viktige.

Hva er det som ligger bak den feilaktige høyrelinja i massemobiliseringa? Jeg mener det er ganske klart at det er et syn som går ut på at vi er heltene og at massene er "kjøttvekt". Med dette mener jeg at vi ser på massene som folk vi mobiliserer hver gang vi trenger dem som kjøttvekt i arrangementene våre, det være seg tog, møter eller annet. Dette er et klart ideologisk høyreavvik som jeg tror vi må korrigere både ved skolering og ved langt mer konkrete diskusjoner av metodene for massemobilisering og massearbeid.

D. DEN LOKALE KAMPEN

Også her er det to linjer som står klart mot hverandre. Den ene linja har vært å mobilisere bare på hovedparolene, og i praksis (eller til og med i prinsippet) kreve at folk må godta hele hovedparolegrunnlaget til FFF før de får være med på jobbinga. Lokale paroler blir helt underordna, almene og kanskje gjerne fordi de blir lagd av en isolert liten gruppe. Denne linja har stått sterkt, og det har måttet hard kamp til flere steder for å nedkjempe den. Hva var linja fra partiledelsen? I TF for januar blei den framlagt slik: "Å legge vekt på lokale dagskrav og mobilisering etter masselinjas prinsipper er ei forutsetning for framgang for klassekamptoga 1977. De som bryter med slike prinsipper for arbeidet vil ikke få framgang, men oppleve stagnasjon eller tilbakegang."

Oppsummeringene viser helt utvetydig at dette var riktig. De stedene det har vært lagt hovedvekt på å ta utgangspunkt i den lokale kampen og drive den videre, har det blitt framgang i oppslutninga om FFF-toget. For å drive lokal kamp framgangsrikt, må en beherske metodene for massearbeid, og en må ha et korrekt syn på massene som de virkelige heltene. Derfor blir konklusjonen så klar. Linja med hovedvekt på lokal kamp har hatt framgang en del steder, uten at noen kan oppsummere noe gjennombrudd for den. Det er derfor langt igjen, og vi må spørre oss sjøl hvor hovedsvakheten ligger.

I likhet med flere avdelinger mener jeg den ligger i dette: Det er ikke nok å blåse liv i den lokale kampen akkurat i tida før 1. mai, og så la den forfalle resten av året. For å få et virkkelig gjennombrudd, må den lokale kampen drives hele året, på lang sikt og med strategiske perspektiver. Her tror jeg det står et stort og farlig avvik i distriktet. I tillegg må vi bedre det politiske og det organisatoriske grepet vårt om den lokale kampen. Dette er den ene hovedkonklusjonen i dette avsnittet.

Det viktigste området for den lokale kampen er arbeidsplassene og fagbevegelsen. Alle avdelingene, boliglag såvelsom arbeidsplasslag, oppsummerer dårlig grep om den ~~fag~~ faglige oppfølginga av FFF-arbeidet. Det gjelder både innret-

tinga not arbeidsplassene hos boliglagene og på arbeidsplassene hos arbeidsplasslagene. Dette betyr ikke at alt er helsvart. Men det peker på et område der det er særskilt viktig å analysere høyrefeila og treffe tiltak for korrigering. Det var problemer med å reise kamp på det massene på stedet er opp-tatt av, og å knytte de lokale kampsakene til hovedparolegrunnlaget til FFF. Dette henger sammen med dårlig politisk diskusjon og politisk mobilisering i FFF. Flere steder klarte ikke kameratene å få tatt opp spørsmålet om tilslutning til FFF i fagforeninga, på grunn av unnfallenhet overfor arbeideraristokratene elleraav andre årsaker. For boligkomiteene kommer det i tillegg at de i liten grad klarte å rette arbeidet sitt inn mot arbeidsplassene i området sitt. Dette er den andre hovedkonklusjonen i dette avsnittet.

E. ORGANISERINGA AV FRONTEN

Rapportene viser at dette er et stort problem som vi har dårlig grep om. Det er en rekke skadelige tendenser som har kommet til syne. Problemet oppstår ved at det de fleste stedene har vært en rekke grupper og underkomiteer samt en sentral FFF-komite som har skullet mobilisere til det samme FFF-arrangementet. DS/AU nedkempa en feilaktig linje på forholdet mellom den sentrale FFF-komiteen og lokalkomiteene, og slo fast denne linja:

"Den sentrale FFF-komiteen skal være politisk ledende overfor lokalkomiteene. Dette gjelder massemobiliseringa, de politiske linjene (parolegrunnlaget) og de organisatoriske linjene. Den sentrale FFF-komiteen må jevnlig diskutere og oppsummere erfaringene og motsigelsene i lokalkomiteene og om nødvendig gjøre undersøkelser eller få rapporter. Den må spre gode erfaringer til hele fronten, hjelpe lokalkomiteene til å løse motsigelser som dukker opp, korrigere feilaktige linjer, sikre at "huller" i mobiliseringsarbeidet blir tetta, osv. Men selve massemobiliseringa skal først og fremst skje i lokalkomiteene etter de retningslinjene som partiledelsen har trukket opp."

Santidig blei det advart mot byråkrati i fronten, og det blei slått fast at denne linja "er viktig for å sikre politisk enhet i fronten, en ledelse for fronten, og for å skolere og utvikle massene i fronten".

Jeg trur vi må slå fast at vi har gjort store framskritt på dette området, men at det ennå er langt igjen før vi kan si at vi mestrer disse problemene. De feilaktige tendensene som har vært mest framtredende, har vært monopolisering av FFF-styret, dårlig kontakt med gruppene og særlig med "utkantgruppene", byråkratisk ledelse av FFF-komiteen og at den sentrale FFF-komiteen ikke har klart å bli politisk ledende i fronten. Mange rapporterer om svakt massearbeid hos kameratene i den sentrale FFF-komiteen. Dette er et alvorlig brudd med prisnippene for masselinja og må kritiseres skarpt når det forekommer. De kameratene som monopoliserer og forsømmer massearbeidet sitt, må få hjelp og veiledning til å bli klar over feilen og til å korrigere den. Ser vi dette i ~~en~~ sammenheng med det som blei oppsummert under avsnittet om massemobiliseringa, så er det klart at vi må ta svært alvorlig på dette avviket.

Når det gjelder det økonomiske arbeidet, har dette vært bra mange steder, med skikkelig grep og med politisk propaganda for nødvendigheten av sjølbæring for fronten. Men andre steder har det vært prega av spontanisme, manglende budsjettering og underskudd. Det fins også stygge eksempler på sløsing: Et sted blei det brukt 20 kroner pr. deltaker i toget bare på annonser. Det er massenes penger som blir brukt, og der fins det ikke ubegrensna forråd å øse av.

Et viktig spørsmål når det gjelder organiseringa, er om vi klarte å aktivisere massene i fronten. I en artikkel i styrebladet for april om massemobiliseringa blei det hevda at dersom antall aktivister i FFF var mindre enn 50% av antallet på deltakere i toget i fjor, var det fare på ferde, og at fronten da jobba altfor snevert. Styret i en avdeling reagerte på dette tallet, og mente det var så urealistisk at det virka mot sin hensikt. Jeg er ikke enig. Mange mindre steder hadde tog ifjor med fra 50 til 80 deltakere. På disse stedene var det stort sett minst tre grupper. Er det da urimelig å sette 10 til 15 aktivister i hver gruppe som minstetall for antall aktivister? Jeg mener ikke det, ut fra det som er oppsummert foran. På de større stedene er det vanskeligere med oversikten, men jeg kan ikke forstå at det er noen

grunn til å stille lavere målsetting der.

F. PARTIETS LEDELSE

Alle veit at partiet er drivkrafta bak opprettinga av FFF, parolegrunlaget for fronten og linjene for jobbinga. Men hvordan er det, er partiet også ledende i å sette disse linjene ut i livet? Og hvordan utøver partiet denne ledelsen? Her har vært en del skadelige tendenser.

For det første har det vært en tendens til at partiet har underlagt seg fronten. Dette henger sammen med tendensen til manglende aktivisering av massene i fronten. Fronten har blitt praktisk, mens partilaget har holdt de politiske diskusjonene for seg sjøl.

Sammen med dette har det vært en tendens til mangel på ledelse av fronten fra partiets side. Dette har først og fremst arta seg ved at ansvaret for FFF-arbeidet har blitt delegert vekk. I en avdeling kjente ikke styret linjene for 1.mai-arbeidet, men overlot alt ansvaret til 1.mai-ansvarlig. Denne tendensen har vært utbredt, og tyder på at det i distriktet er et alment svakt grep om metodene for kollektiv ledelse, og lavt nivå på forståelsen av nødvendigheten av partiets ledelse.

For det andre har det arta seg ved manglende kontroll og oppfølging av arbeidet fra styrets side. Stalin sier at "det er noen som tror at det ikke skal mere til enn å utarbeide en riktig partilinj, forkynne den for all verden, legge den fram i form av allmenne teser og resolusjoner og vedta den enstemmig - så kommer seieren av seg selv, så og si automatisk". Hvor mange av oss er det ikke som har gått med slike ideer? Jeg mener at 1.mai-arbeidet har vist at vår forståelse for viktigheten av det organisatoriske arbeidet og partilagets grep om ledelsen av dette, ligger på et altfor lavt nivå. Her trengs det både skolering i teorien og et bedre grep om metodene for kontroll og oppfølging og for fostring av kadre.

Følgen av disse tendensene blei at det var et problem for partiavdelingene å være politisk ledende overfor fronten og overfor de enkelte partikameratene. Vi veit nok i teorien at partiets ledelse er nødvendig både i dagskampen og i kampen for sosialismen, men det mangler ennå mye på å forstå hva dette krever av oss reint konkret i de enkelte sakene vi jobber med.

G. KAMPEN MOT REVISJONISMEN

Jeg kan uten videre slå fast at denne har ligget lavt de aller fleste stedene. Det har vært en tendens til å se på den som døde hunder som vi ikke trenger ta alvorlig. Nesten ingen klarte å få til konfrontasjoner eller jobba for dette. Enda kameratene visste flere steder at SV 99% sikkert ville lage til et tog, blei ikke dette tatt alvorlig før i den aller siste tida. Det blei lite kjørt mot togene deres. Det var en tendens noen steder til å franheve parolefrihet og reservasjonsrett som det viktigste skille mellom den og FFF, men dette ser ut til å ha blitt nedkjempa.

Derimot var det slik at den propagandaen som blei kjørt mot den, i hovedsak retta seg mot parolene deres, og ikke mot det revisjonistene står for i praktisk politikk. Dette trur jeg henger sammen med tendensen, nevnt før, til å bare jobbe med lokale kampsaker i tida før 1.mai, og med frykt for å reise kampen mot revisjonister og arbeideraristokrater i fagforeningene.

Men den viktigste svakheten mener jeg er at det ikke er noen ting som tyder på at kampen mot revisjonistene blei reist i gruppene i FFF. Der burde vi ha kjørt grundige diskussjoner med massene i gruppene om hvorfor politikken og parolene til revisjonistene er borgerlig og reaksjonær og sette den i motsetning til politikken til den som støtter FFF og til parolene til FFF. I motsatt fall bryter vi med linja om å forakte fienden i strategien, men ta han alvorlig i taktikken. Som kommunister må vi også legge fram de strategiske perspektivene og legge vekt på å knytte lokale paroler og kampsaker sammen med hovedparolene og de strategiske perspektivene. Sjølsagt uten å blande dette sammen med det politiske grunnlaget for fronten.

H. MOTSIGELSENE PÅ PAROLEGRUNNLAGET

Jeg skal ikke gå igjennom de motsigelsene som har blitt reist i detalj, men prøve å oppsummere hovedsaka. Vi kan slå fast at de fleste motsigelsene som har blitt reist, har dreid seg om det nasjonale spørsmålet. Dette mener jeg er alvorlig. For vi kan uten videre slå fast at dette kommer til å bli et brennende spørsmål i åra som kommer, et spørsmål som alle kommunister og progressive må beherske. Her har borgerskapet, sosialdemokratiet og revisjonistene svære horder av svin på skogen som de er livredde for at massene skal avsløre. Hendingene omkring 17.mai og delinga av Barentshavet og presset mot Svalbard fra Sovjets side viser vel dette klart nok. Utviklinga av de grunnleggende motsigelsene i verden og perspektivet på imperialistisk okkupasjon og folkekrig understreker dette ytterligere.

Videre har det vært motsigelser på parola om kobioppgjøret som viser at vi trenger å bedre forståelsen vår av dagskampens betydning. Dette blir ekstra viktig tatt i betraktning av at distriktets siste beretning oppsummerer økonomistiske avvik på en rekke områder av jobbinga vår.

For det tredje mener jeg at DS kjørte ei gærm linje gjennom nesten hele 4.mai-jobbinga med å undervurdere betydningen av det politiske grunnlaget for FFF og de motsigelsene som blei reist på det. Det blei lagt stor vekt på spørsmålet om massenobilisering og lokale kampsaker, med det var en feil at dette trengte de politiske motsigelsene på parolegrunnlaget i bakgrunnen. I framtida må vi legge langt større vekt på å utvikle massene i FFF politisk og sette den også i stand til å gå aktivt ut med politikken vår med full tillit til at den er riktig og til at de har forstått den sjøl. Dette er en opplagt forutsetning forat den progressive bevegelsen skal vokse så raskt som enhver kommunist kan se at det er behov for.

I. PARTIFESTENE PÅ 1.MAI

Her har jeg ikke noe skikkelig oppsummering. Flere melder om svak mobilisering, og noen steder var det sterk tilbakegang i oppslutningen sammenlignet med 76. Talen har av mange blitt kriisert for å være lite fengende og lite egna til å vekke entusiasme og verve flere medlemmer til partiet. Jeg trur både DS og de avdelingene det gjelder må oppsummere dette skikkeligere for å finne ut hvilke motsigelser det er som ligger bak. Det kan tyde på at partiet lar seg presse tilbake av hets og kjør fra borgerskapet. Derfor mener jeg vi bør ta alvorlig på å finne årsakene til de feila som blei begått.

J. SLUTTORD

I det foregående har jeg lagt vekt på å trekke fram feilaktige tendenser og avvik på de viktigste områdene. En kan derfor bli sittende igjen med det inntrykket at det er feil og avvik som dominerer. Et slikt inntrykk mener jeg ikke ville være riktig. Alt i alt mener jeg vi må oppsummere frangang på 1.mai og i jobbinga vår i FFF. Både når det gjelder oppslutningen og når det gjelder forståelsen og grepet vårt om de områdene som har blitt trukket fram her. Dersom det er slik jeg håper, at denne oppsummeringa har satt søkelyset på de viktigste feila våre og kan tjene som et grunnlag for å korrigere den, trur jeg derfor vi har rett til å være optimistiske med hensyn til framtida.

Vi ser hvordan 1.mai-jobbinga har vært prega av kampen mellom en korrekt m-l-linje og en moderne revisjonistisk høyrelinje på alle områdene. Når vi skal jobbe med å korrigere feila og avvika, må vi holde fast ved denne hovedmotsigelsen og strebe etter å finne ut hvordan høyrelinja på de forskjellige områdene henger sammen med de tre røttene til avviket som vi har oppsumert i den siste beretninga vår.

Pål

FLERE MÅ FØLGE OPPFORDRINGA OM Å ARRANGERE MINI-SOMMERLEIR:

Avdelinga vår sammen med RU, har arrangert minisommerleire de siste årene, så også i år. Grunnene til det er flere: Vi legger minileiren før de store sommerleirene, men tar gjerne opp de samme emnene. I år tok vi opp Imperialisme og krigsføre og folkekrig. På denne måten har vi hvert år sikret at alle har forberedt seg på de emnene som tas opp på de storeleirene. Leiren blir også en prøve på den mobiliseringa vi sjøl driver til de store sommerleirene.

Vi får også svært god anledning til å mobilisere til de store leirene fra mini-leiren.

Videre gir disse arrangementene fin trening i planlegging og arrangering av ganske omfattende tiltak. Selv om forholdene ikke er så store, må vi likevel tenke på i hovedsak det samme som ved større leire, f.eks. mat, helse, sikkerhet, kultur, idrett, innledere og gruppeledere.

Slike tiltak har også en egen evne til å sveise de lokale organisasjonen sammen, styrke kollektivet, slik at leiren på flere måter tjener andre funksjoner enn akkurat leir i seg sjøl.

Til dem som syns det høres vanskelig ut å gå på et slik arrangement kan vi si at det er det. Men det er ingen grunn til å la være. Våre erfaringer er at kvaliteten på leirene har blitt høyere for hver gang - både arrangements-teknisk og politisk. Til dem som trur at en så lokal leir ikke kan bli det samme som en stor leir, er det å bemerke at ved vår leir i år lå kulturen på et meget høyt plan (gruppeaktiviteter) og idretten likeså. Også når det gjaldt kritikk og sjølkritikk ble årets leir en meget stor suksess. Leir ledelsen ble stilt under meget hard kritikk og dette førte til konkrete resultater.

Slike minisommerleire kan også legge opp for å tjene andre formål enn de vi allerede har nevnt. F.eks. er det mulig å ta opp lokale politiske spørsmål, noe som er aktuelt utover høsten i forbindelse med valgkampen. Å det er ikke for seint å arrangere leir i år!

Svenhild

VÆR PÅ VAKT MOT NOEN VIKTIGE FARER FOR HØYREFEIL I VALGARBEIDET!

Det er noen motsigelser i valgarbeidet som jeg trur det er viktig og nødvendig at vi tar alvorlig på. I RV-oppropet står det: "Rød Valgallianse ser det som si oppgave å støtte, utløse og lede kampen til det arbeidende folket i Norge." På den andre sida legger vi ikke skjul på at RV er en revolusjonær valgallianse, som går inn for revolusjon og sosialisme, som går inn for proletariatets diktatur. Begge disse sakene må vi få fram i propagandaen vår. Dette kan se sjølsagt ut, men det er ikke like sjølsagt når vi skal sette denne linja ut i livet i praksis. Hvordan skal vi kombinere disse to sidene ved propagandaen vår?

Om vi "glemmer" de revolusjonære perspektivene når vi argumenterer med folk, forfaller vi til økonomistisk dagskamp, og bidrar til å gi folk ideer om at problemene deres kan eller må løses innafor ramma av det kapitalistiske systemet. Om vi på den andre sida bare snakker om revolusjon og sosialisme, driver vi "venstre"-kommunisme, som Lenin for lenge sida har avslørt som et høyreavvik. Jeg trur det er det økonomistiske avviket vi står i størst fare for å begå. I distriktets beretning blir det oppsummert økonomistiske feil på flere områder, og mine egne erfaringer fra valgarbeidet understøtter også denne konklusjonen. Det er ikke så lett heller, f.eks. når vi snakker om oppsigelsene på EB, å knytte dette til spørsmålet om revolusjon på en slik måte at folk griper dette og skjønner at sosialismen er nødvendig. Arbeidsfolk er interessert i spørsmålet om sásialisme. Men sosialdemokratiets innsats i flere tiår har frataatt dem trua på den.

Derfor mener jeg vi må starte argumentasjonen vår med de konkrete sakene folk kjenner til og er opptatt av, og peke på nødvendigheten av kamp mot borgerskapet og mot arbeideraristokratiet. Men vi må ikke stoppe med det. Vi må bringe dem videre, og forklare at f.eks. Tandbergsaka nettopp viser åssen kapitalismen er, at slike ting må skje om og om igjen på grunn av produksjonsforholda under kapitalismen. Ved å argumentere på denne måten, kan vi gjøre propagandaen for sosialismen og revolusjonen kokret og forståelig når vi knytter den til viktige og kjente saker. For ikke å falle i den grøfta som heter økonomistisk dagskamp, mener jeg vi må gjøre dette med alle de viktige sakene vi kjører på i propagandaen.

Det er også en annen side ved propagandaen vår om dagskampen som vi må merke oss. Det er sjølsagt at vi skal støtte dagskampen, og det er nok av eksempler å vise til som gjør det klart at RV støtter arbeiderklassens kamper. Men et revolusjonært parti og en revolusjonær valgallianse skal også utløse og lede det arbeidende folkets kamper. Her står vi også i fare for å gjøre et avvik dersom vi unnlater å peke på at partiet nettopp går i spissen for å utløse og lede kamper.

Dette henger sammen med forståelsen for nødvendigheten av partiets ledelse. Denne forståelsen er ikke så høy som den bør være i partiet, og blant massene er den sjølsagt enda mindre. Dette har bl.a. slått ut i spørsmålet om partiets ledelse av RV. Noen har motsigelser på at partiet skal lede RV, at RV ikke skal ha en egen ledelse utafor partiet på lokalplanet. Dette må vi ta opp i RV-gruppene, diskutere hvorfor partiets ledelse er nødvendig, hvorfor det er viktig at arbeiderklassen innser dette og anerkjenner partiets ledelse, og vise konkret i praksis at dette er fullt forenlig med demokratiet i RV.

Jeg trur disse motsigelsene er viktige å ta opp og diskutere åpent i partilaget og i RV-gruppene, sjøl om de ikke har kommet til syne hos dere. For dette er objektive motsigelser, de er tilstede i RV og ikke bare i partikameratenes hjerner. De er ikke løst sjøl om du sjøl mener du forstår dette rett. Om vi ikke takler dem på den rette måten, vil de sikkert føre til høyreavvik i RV-arbeidet.

Til slutt vil jeg sterkt oppfordre kameratene i RV til å kaste seg ut i underskriftkampanjen mot NRK. Min erfaring er at folk lett griper at dette har med demokratiske rettigheter å gjøre, og nesten alle slags folk skriver under når en forklarer dette skikkelig. Og glem ikke å prøve å utvikle diskusjonene videre til nødvendigheten av sosialismen siden arbeidere må slåss for demokratiske rettigheter under kapitalismen, for det har jeg "glemt" sjøl!

FRA DISKUSJONEN AV VALGLINJA

Vår avdeling har hatt en diskusjon om valglinja.

Vi diskuterte spørsmåla om partiets målsetting, RVs program, tiltak og organisering av valgkampen.

Det kom fram uenighet og motsetninger i avdelingens diskusjon om partiets målsetting. Dette er ennå ikke avklart og det er ikke full enighet om hvilke motsigelser som kom fram.

Trur det er enighet om at det blei avslørt ideer for å innsnevre RV-fronten - ideer som har felles at de tar lett på hvor mange stemmer RV kan få og legger størst vekt på "kvaliteten" til dem som stemmer - dvs. at bevisstheten til dem som stemmer teller mest.

Dette kom fram i innlegg om å styrke partiet, men som ikke avgrensa mot å gjøre valgkampen til en studiesirkel-kampanje.

Det kom fram i kritikken av en av avd. medl. som ikke hadde forberedt seg til diskusjonen og som ikke viste noen interesse eller entusiasme for valgkampen. Kritikken gikk på at det ikke var rart at interessen for valget var lav så lenge ikke kameraten hadde noen perspektiver på valgarbeid og at bøtemiddelet måtte være studier av prinsipp-prog. til partiet og RF om valget.

Det blei holdt fram at denne kritikken samtidig stilte krav om at alle som skulle stemme RV måtte være veldig godt skolert og at ihvertfall de som skulle delta i valgarbeid måtte ha studert mye og grundig. Hvis ei sånn linje vinner fram vil RV-arbeidet bli sekterisk. Det blei videre kritisert innlegg som forsvarte å stille høyere krav til kommunister enn til uorg. når det gjaldt studier og hevda at det var uttrykk for ideer om å "kreve alt av kommunistene, og ingenting av massene".

Det var uenighet om RV kunne kalles en front så lenge RV ikke har lokal front-ledelse, diskusjon om hva som skiller RV og FFF. Kritikk av ideer om at RV må bli en "snevvrere" front enn FFF. Det blei holdt fram at folk kan stemme RV uten å ha gått i FFF, uten å støtte proleteriatets diktatur. At det å stemme for mange er lettere enn å gå i tog for en bra politikk. Det blei stilt spørsmål: "Hva sier du til ei jente som er mot abortnemndene, som vil ha sjølbestemt abort? Sier du: "Stem RV?" Først uenighet om dette. Noen var redde for å oppmuntre illusjoner om parlamentarisk innsats, vil ta mange forbehold.

Så enighet om at det måtte være riktig å si: "Da er RV akkurat noe for deg. Representantene for RV på Stortinget skal være med på å avsløre sånn svindel med bra krav som er reist av massebevegelser som vi så DNA og SV gjorde med kravet om sjølbestemt abort. Du må stemme RV".

Det er enighet i avd. om at disse ideene som vi har gitt eks. på her vil snevre inn fronten om de ikke blir kjempa med gjennom diskusjon. Men det er uenighet om hvor djuptgående og omfattende motsigelsene er. Det er også tydelig fare for overslag fordi mange innlegg i diskusjonen kritiserte gjerne oppfatninger uten å avgrense seg mot andre. Det blei understreka at det ikke ligger noen stor fare i å gå for bredt ut i valgkampen, så lenge vi holder fast på hvilke grupper vi ønsker å jobbe med i hovedsak. Erfaringer fra annet frontarbeid pekte likevel på feil som er gjort med å konsolidere de nærmeste og så la dem sitte der - i dette tilfellet til det er på tide å stemme.

Fra et avd. styre/valgansvarlig

EN UNDERSØKELSE OM BYRÅKRATIET I NOEN AVD.

DS har tatt initiativet overfor noen avd. for å kartlegge graden av byråkrati. Avdelingene fikk problemstillingene i forveien. DS plukka ut avdelinger, noen tilbakeliggende og noen framskredne, bolig- og bedriftslag.

KRITIKK/SJØLKRITIKK.

Kritikk/sjølkkritikk er et teknisk punkt.

Generelt kan vi oppsummere at kritikken er lite konstruktiv.

Den retter seg sjeldent utover å kritisere møte/møteopplegget.

Og den mangler i stor grad et politisk innhold. Dv.s. den mangler konkret innretting på korrigering. En gjennomgående svakhet er at når kritikk blir reist, og avdelingene kommer fram til korrigeringstiltak, smuldrer den organisatoriske delen opp. Korrigeringa blir ikke fulgt opp.

I ei avdeling blir kritikken oppfatta som surmaga oppstøt,

i ei anna avdeling taes kritikken ofte personlig.

Kaderen inntar forsvarsholdninger, og oppfatter ikke

kritikk/sjølkkritikk som et politisk kampvåpen mot gamle

linjer og ideer.

I ei avdeling blei spesielt opportunismen framheva. Rødselen

for å ta kamp, redsel for å kritisere kamerater og redsel

for å reise kritikk av sentrale opplegg og utkjør.

Sjølkkritikk forekommer nesten aldri. Kommer det sjølkkritikk,

så er det på et lavt politisk nivå, bare ord, begrunna med

praktiske vansker.

Ansvarsfordeling, kontroll, oppfølging.

1. Ansvarsfraskrivelse.

2. Monopolisering.

3. Ikke rapportering (innad i avd.)

4. Ingen oppfølging og kontroll av vedtak.

5. Svak kaderfostring.

Dette er 5 punkter som er gjennomgående feil i alle avdelinger, framskredne som tilbakeliggende. Avdelingene har aldri hatt noen særegne diskusjoner på spørsmålet om ansvarsfordeling og kollektiv ledelse.

MASSEARBEIDET.

Avdelingene har ofte gode politiske diskusjoner. Men her stopper det ofte, med almenne oppfordringer. Det spriker mellom teorien, politikken og praksisen. Tendensen er å skille de politiske diskusjonene fra spørsmålet om den praktiske gjennomføringa.

UNDERSØKELSESMETODER:

Ei avdeling kunne oppsummere at de dreiv undersøkelser blant massene når de stilte kampoppgaver. Men ellers går det i samme spor som før. Ei avdeling ville hoppe over 1.mai-diskusjonene og gå rett på det praktiske. Begrunnelsen var at "dette veit vi jo om fra før, 1.mai er 1.mai uansett". Med ei slik innstilling vil vi aldri kunne få framgang blandt massene. (les Mao: Metode for ledelse).

DIREKTIVER.

Dette blei ikke tatt opp i alle avdelinger. Direktiver tas ofte på sparket. De refereres, men diskuteres sjeldent politisk. Kontrollen med at medlemmene følger direktivene begrenser seg til spørsmål om de er fulgt eller ikke.

Sjølkritikk forekommer ikke.

KRITIKK TIL DS FRA AVDELINGENE

Alle avdelingene har mange eksempler på kritikk som har blitt reist ovafor DS. Feilenes for avdelingene er at de fleste ikke blir besvart.

RAPPORTERING TIL DS

Rapportering til DS blir ikke løst kollektivt. Forståelsen for betydninga av nøye rapportskriving er lav. Ei avdeling mente at rapportering var et nødve dig onde. Ei anna avdeling ser ikke seg sjøl som en del av en helhet, men mener at rapportene bare var for at deres avdeling skulle få hjelp og rettleiing.

KRITIKK AV UNDERSØKELSESMØTENE

Møtet blei tatt svært godt imot. Avdelingene mente at sånne møter hadde stor verdi og var ei rett metode i kampen mot byråkratiet. Møtene var lærerike og skapte stor entusiasme.

Avdelingene bør gå nøye gjennom disse punktene og undersøke hos seg sjøl om situasjonen er den samme hos dere.

Torstein.

TIL KAMP MOT GÆRNE IDEER OM HVA HOVEDMOTSIGELSEN I PARTIET ER

I tida før det siste distriktsårsmøtet var det noen kamerater som hadde ideer om at hovedmotsigelsen i partiet går mellom byråkrati og sjablongmessige skriverier på den ene sida, og ei korrekt masselinje på den andre. (gjengitt etter hukommelsen). I beretninga til distriktet blir det derimot slått fast at hovedmotsigelsen går mellom "ei moderne revisjonistisk linje og ei korrekt marxist-leninistisk linje" (s. 55). I de diskusjonene som blei ført foran og på årsmøtet blei den gærne måten å stille hovedmotsigelsen nedkjempa - trudde vi kanskje. I så fall bør vi se å tru om igjen. For i det siste har det kommet to saker som viser at dette ikke er tilfelle.

Den ene saka er artikkelen til Bo i julinummeret av KOS (Om skrivestilen i KOS). Han skriver at han er usikker på spørsmålet om hovedmotsigelsen. Men hele innlegget hans viser at han mener at hovedmotsigelsen ikke går mellom de to linjene slik beretninga slår fast. Det er dessuten nye som tyder på at han står på det gærne synet som blei referert ovenfor. For det første fordi han ser det som viktigst å reise kampen mot sjablongmessige skriverier og ikke mot det moderne revisjonistiske avviket i partiet.

For det andre fordi han skriver: "Revisjonisme oppstår spontant i det kommunistiske partiet når kamerater lar seg presse til å anta borgerlige standpunkter og, bevisst eller ubevisst, tar til å "tolke" MLM for å forsvare dem." Han argumenter med at revisjonismen oppstår som et resultat av ytre press, altså at den ikke fins i partiet bestandig og overalt i form av ei linje som står i kamp mot den marxist-leninistiske linja. Han ser ut til å mene at revisjonismen ikke fins hos en kamerat før kameraten har blitt revisjonist. Såvidt jeg kan skjønne, er dette det samme synet som Deborin-skolen sto for i Sovjet og som Mao tilbakeviser i "Om motsigelsen".

Den andre saka er en rapport som en kamerat har sendt til DS i forbindelse med oppsummeringa av 1.mai-arbeidet, der han bl.a. skriver: "I en diskusjon (...) kom det til dels kraftige motsetninger om hvordan de feilene som ble gjort i forbindelse med 1.maiarbeidet skulle beskrives. Såvidt jeg skjønnte, ble hovedmotsigelsen beskrevet som byråkratisering og monopolisering i motsetning til en masselinje." De kameratene som står for dette synet, bør ta for seg oppsummeringa av 1.mai-arbeidet, og stille seg spørsmålet om det er mulig å korrigere de feila som er oppsummert der ved bare å reise kamp mot "byråkratisering og monopolisering" og å forbedre masselinja.

Jeg mener det er helt klart at dette ikke går. Hva med f.eks. det lave nivået på kampen mot revisjonismen, svakhetene i partiets ledelse, innrettinga på arbeiderklassen? Det er klart at å stille hovedmotsigelsen slik disse kameratene gjør, bare vil tjene til å hindre at det blir reist kamp mot disse avvikene.

Derfor er det fullstendig feilaktig å hevde slik Bo gjør at "på bakgrunn av det jeg her har sagt vil jeg hevde at du ikke har noe grunnlag for å stemple det fanøse forslaget til hovedmotsigelse som revisjonistisk". Tvert imot ser vi at slike feilaktige oppfatninger av hva som er hovedmotsigelsen nettopp er et utslag av den moderne revisjonistiske linja. Derfor må vi vente at de vil oppstå igjen og igjen, og aldri slappe av i kampen mot slike ideer.

Jeg mener at de kameratene som står for dette feilaktige synet på hva hovedmotsigelsen og andre som er i tvil om det, må sette seg ned og studere dette spørsmålet på nytt. Dersom de fastholder synet sitt, må de legge fram de argumentene de har for det, slik at vi kan få en reell diskusjon om dette grunnleggende spørsmålet.

Tore H

TOM SIDE